

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, č. j. KOZ/2111/2010, sp. zn. 2010/276/KOZ/FTV, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **RTA JIŽNÍ ČECHY, s. r. o.**, se sídlem Neplachova 2297/1, České Budějovice, 2) **RTA JIŽNÍ MORAVA, a. s.**, se sídlem Podnikatelská 2902/4, Brno - Královo Pole, 3) **RTA OSTRAVA s. r. o.**, se sídlem Boleslavova 710/19, Ostrava - Mariánské Hory, 4) **RTA ZLÍN, s. r. o.**, se sídlem Filmová 174, Zlín, 5) **RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o.**, se sídlem areál letiště objekt č. 126, Hradec Králové - Věkoše, všechny zúčastněné osoby ad 1) - 5) zastoupeny Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem, se sídlem Krakovská 25, Praha 1, v řízení o kasačních stížnostech 1) žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 A 162/2010 - 72, 2) osob zúčastněných na řízení ad 1) - 5) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 A 162/2010 - 72,

takto:

Kasačním stížnostem žalované ze dne 10. 3. 2011 a osob zúčastněných na řízení ad 1) - 5) ze dne 23. 3. 2011 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 A 162/2010 - 72, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Dne 9. 3. 2010 byla žalované doručena žádost žalobkyně o změnu licenčních podmínek ve smyslu § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o vysílání“), spočívající v doplnění nové licenční podmínky č. 38 pro digitální vysílání. Podle této podmínky by byl provozovatel vysílání (žalobkyně) oprávněn „celoplošně vysílat původní plnoformátový program Prima televize digitální

technologií až 24 hodin denně tak, že není povinen umožňovat provozovatelům místního (lokálního, regionálního) vysílání připojování jejich programů a poskytovat jim vysílací časy“. Dne 22. 6. 2010 pak žalovaná vydala rozhodnutí č. j. KOZ/2111/2010, kterým neudělila souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítala především to, že žalovaná přijala a vydala napadené správní rozhodnutí až po uplynutí šedesátidenní lhůty uvedené v § 21 odst. 3 zákona o vysílání, v důsledku čehož nastala podle téhož ustanovení fikce vyslovení souhlasu s požadovanou změnou licenčních podmínek.

Městský soud žalobě rozsudkem ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 A 162/2010 - 72, vyhověl, napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná skutečně rozhodla po uplynutí lhůty uvedené v § 21 odst. 3 zákona o vysílání. Závěrem městský soud konstatoval, že jestliže ustanovení § 21 odst. 3 zákona o vysílání spojuje s marným uplynutím lhůty fikci, že žalovaná vyslovila se změnou licenčních podmínek souhlas, nemohla po uplynutí lhůty o žádosti rozhodnout, a tím méně tak, že souhlas neudělila.

Proti tomuto rozsudku byly podány dvě kasační stížnosti - jedna ze strany žalované a druhá ze strany osob zúčastněných na řízení. Současně tyto subjekty požádaly, aby Nejvyšší správní soud přiznal jejich kasačním stížnostem odkladný účinek.

Žalovaná svůj požadavek odůvodnila jednak tím, že konstatoval-li na jedné straně městský soud, že po marném uplynutí lhůty stěžovatelka již nemůže o žádosti o udělení souhlasu se změnou licence rozhodovat, a na druhé straně žalované vrátil věc k dalšímu řízení, které by mělo skončit správním rozhodnutím, neposkytl jí jasný právní názor ohledně dalšího průběhu řízení a jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Dále žalovaná zdůraznila, že licence žalobkyně a osob zúčastněných na řízení jsou vzájemně úzce propojeny v důsledku koncepce sdílených kmitočtů. V případě fikce souhlasného rozhodnutí žalované by tak přestala být licence žalobkyně konzistentní s licencemi osob zúčastněných na řízení. Ačkoli by žalobkyně nebyla nadále povinna poskytovat jim vysílací časy, osoby zúčastněné na řízení by nadále byly oprávněny a současně povinny [§ 63 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání] sdílené kmitočty pro své programy využívat.

Osoby zúčastněné na řízení na podporu svého návrhu uvedly, že by pro ně výkon nebo jiné právní důsledky napadeného rozsudku městského soudu znamenaly nenahraditelnou újmu, neboť základním pilířem, od něž se odvíjí činnost celého koncernu RTA, je vysílání v rámci centrálního programu pro regionální a lokální televizní vysílání Prima televize šířeného žalobkyní, které je garantováno minimálně do 28. 6. 2018. Pokud by žalobkyně znemožnila osobám zúčastněným na řízení digitálně vysílat v příslušné vysílací síti, došlo by k:

- zmaření (v návrhu specifikovaných) investic vložených do společností osob zúčastněných na řízení

- vysoké škodě způsobené výpadkem výnosů spojených s šířením regionálního televizního vysílání (s tím by souvisel i akutní nedostatek likvidních finančních zdrojů k úhradě nabíhajících závazků, což by mělo za následek nemožnost udržet stávající tým osob podílejících se na vysílání a spolupráci s externími odborníky v oblasti televizního vysílání)
- poškození dobrého jména osob zúčastněných na řízení u obchodních partnerů i televizních diváků
- hrozbě soukromoprávních i veřejnoprávních sankcí [smluvní pokuty a náhrady škody za neodvysílané reklamní kampaně či pokuta za neplnění licenčních podmínek podle § 60 odst. 2 písm. g) zákona o vysílání]
- přerušení kontinuity v budování archivů zpravodajských příspěvků a ke snížení stávající hodnoty těchto archivů
- faktické ekonomické likvidaci osob zúčastněných na řízení.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 tohoto předpisu soud přiznává odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Pokud jde o návrh žalované, judikoval již dříve Nejvyšší správní soud, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu veřejným subjektivním právům a že rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana účastníka správního řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nenahraditelné újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v omezenější míře. Nejvyšší správní soud však rovněž zdůraznil, že je návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze strany žalovaného správního orgánu velmi na místě v případech, kdy lze touto cestou zamezit nežádoucí existenci dvou opačných vykonatelných správních rozhodnutí (správního rozhodnutí „obživlého“ v důsledku zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a správního rozhodnutí vydaného v mezidobí). Tyto důsledky přitom v nyní posuzovaném případě mohou reálně hrozit, přičemž se jedná o situaci o to složitější, že je ve hře institut fikce pozitivního (souhlasného) rozhodnutí. Žalovaná ostatně sama uvádí, že jí z rozhodnutí městského soudu není zřejmý další postup ve věci, když nemůže vydat rozhodnutí (neboť začalo existovat na základě fikce), přičemž jí však městský soud vrátil věc k dalšímu řízení. Přiznáním odkladného účinku na návrh žalované v nyní posuzované věci lze tedy zamezit nežádoucím důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS).

Žalovaná dále, stejně jako osoby zúčastněné na řízení, argumentuje ve prospěch přiznání odkladného účinku tím, že se fiktivní pozitivní rozhodnutí ve smyslu § 21 odst. 3

zákona o vysílání, nepřiměřeně dotkne práv třetích osob - tedy osob zúčastněných na řízení. Osoby zúčastněné na řízení poukazují především na to, že jsou pro ně s fikcí pozitivního rozhodnutí spojeny velmi nežádoucí právní, ale zejména faktické následky, jako jsou významné ztráty na výnosech, zmaření investic, narušení kontinuity vytváření archivů, aj. Tyto následky by skutečně mohly mít natolik závažný (ne-li likvidační) vliv na další ekonomickou existenci osob zúčastněných na řízení, že by u nich mohly vyvolat újmu, která by byla nevratná.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě jakkoli dotklo práv třetích osob (spíše naopak), ani že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasačním stížnostem žalované a osob zúčastněných na řízení odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 4 ve spojení s § 107 s. ř. s. Přiznáním odkladného účinku kasačním stížnostem bude z hlediska právních účinků napadeného rozsudku městského soudu obnoven stav, který zde byl před právní mocí rozsudku městského soudu, a to až do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Do doby právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se tak obnoví též účinky zrušeného rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu